**C U R T E A  D E  A P E L  N O R D**

Dosarul nr. 1a-166/2025 Judecătoria Orhei, sediul Central
1-24116187-03-1a-03032025 Judecător: Iurie Movilă

**D E C I Z I E**
**În Numele Legii**

21 aprilie 2026 mun. Bălți

**Colegiul Penal al Curții de Apel Nord**

Avînd în componența sa:
Președinte de ședință, judecător Ion Talpa
Judecătorii Cristina Prisacari, Ecaterina Arseni
Grefier Iana Frasina
Cu participarea:
Procurorului Inga Pascari
Avocatului Serghei Șteliman
Inculpatului Sergiu Postică

a judecat, în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul avocatului Lazăr Vitalii în interesele inculpatului Sergiu Postică precum și apelul inculpatului Sergiu Postică declarate împotriva ***sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 30 ianuarie 2025,*** în cauza penală privind condamnarea lui:

**Postică Sergiu** *****, c/p *****, născut la ***** originar și domiciliat în raionul *****, cetățean al Republicii Moldova, de neaționalitate moldovean, studii medii, neangajat în câmpul muncii, căsătorit, 2 copii minori la întreținere, supus militar, anterior judecat, fără grade de dizabilitate, nu deține titluri speciale, grade de calificare sau distincții de stat;

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320[1] Cod penal,-

**Termenul de judecare a cauzei**:
***În instanța de fond***: 15.10.2024-30.01.2025;
***În instanța de apel***: 04.02.2026-21.04.2026.
Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal,

**C O N S T A T Ă:**

**Soluția și argumentele instanței de fond:**

Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 30 ianuarie 2025 Sergiu Postică a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 320[1] Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 160 (una sută șasezeci) ore muncă neremunerată în folosul comunității.

S-a explicat lui Postică Sergiu, că conform art. 67 alin. (3) Cod penal, în caz de eschivare cu rea-voință de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

S-a informat Postică Sergiu, despre obligația de a se prezenta în termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești la Biroul de Probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul său, în vederea executării sentinței de condamnare la muncă neremunerată în folosul comunității.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond *în fapt* a constatat că, Sergiu Postică cunoscând cu certitudine despre faptul că, la 26.06.2024, de către Judecătoria Orhei sediul Central (dosarul nr. 2o/pr-20/2024) a fost recunoscut ca agresor, fiind emisă în acest sens ordonanța de protecție a lui Postică Angela, născută la*****, în calitate de victima a violenței domestice, pe un termen de 15 de zile, cu stabilirea următoarelor măsuri de protecție: obligarea lui Postică Sergiu, să nu se apropia de Postică Angela și de locuință actuală a acesteia situată în raionul ***** (ce aparține mamei Taran Claudia), la o distanță mai mică de 100 metri și interzicerea lui Postică Sergiu, orice contact inclusiv telefonic, prin corespondență, prin rețele de comunicare sau orice alt mod, cu Postică Angela, intenționat, ignorând cu vehemență restricțiile impuse prin actul judecătoresc, ce ține de protecția victimei violenței în familie, enunțat supra, la 01.07.2024, aproximativ la ora 15:00, s-a deplasat la locuința actuală a lui Postică Angela, situată în raionul *****, ce aparține mamei Taran Claudia, de unde l-a luat cu sine pe feciorul său Postică Alexandru.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată prin probele administrate, instanța de fond a reținut că, *în drept,* faptele inculpatului Sergiu Postică întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 320[1] Cod penal – neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

**Solicitările apelantului:**

Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, avocatul Lazăr Vitalii, acționând în interesele inculpatului Sergiu Postică, a declarat apel împotriva sentinței, solicitând casarea acesteia și rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit procedurii prevăzute pentru prima instanță, prin care să se dispună achitarea inculpatului.

În motivarea apelului, apărătorul a invocat că vinovăția lui Sergiu Postică în comiterea infracțiunii incriminate nu a fost dovedită prin probe concludente, pertinente și utile cauzei. În susținerea poziției sale, a arătat că, potrivit declarațiilor martorilor apărării, copilul minor al inculpatului se afla într-o stare de sănătate precară, existând un pericol iminent pentru sănătatea și integritatea fizică a acestuia, astfel încât acțiunile inculpatului au fost determinate de o stare de extremă necesitate.

De asemenea, s-a invocat că martorul Vlada Severin a declarat că nu i-a adus la cunoștință inculpatului ordonanța de protecție. În aceste condiții, având în vedere că infracțiunea imputată presupune săvârșirea cu intenție, iar inculpatul nu a fost informat despre existența ordonanței și obligațiile ce decurg din aceasta, nu poate fi reținută existența laturii subiective a infracțiunii.

Apelantul a mai susținut că se impunea pronunțarea unei sentințe de achitare atât în temeiul existenței stării de extremă necesitate, cât și al lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii. Totodată, a indicat că la materialele cauzei nu există probe care să confirme că locuința la care s-a deplasat inculpatul aparține lui Taran Claudia, în condițiile în care ordonanța de protecție prevede interdicția de a se apropia de locuința actuală a lui Postică Angela, despre care se menționează că ar aparține acestei persoane.

La rândul său, inculpatul Sergiu Postică a declarat apel împotriva aceleiași sentințe, solicitând casarea acesteia și rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare. În motivarea apelului, inculpatul a reiterat că a acționat în stare de extremă necesitate, întrucât copilul minor era bolnav și a fost lăsat fără supraveghere, fiind necesară administrarea medicamentelor prescrise la o anumită oră. Acesta a susținut că intervenția sa, constând în intrarea în domiciliul lui Postică Angela și preluarea copilului, a avut drept scop înlăturarea unui pericol iminent pentru sănătatea acestuia, pericol care nu putea fi înlăturat prin alte mijloace. De asemenea, a menționat că acțiunile sale nu au cauzat prejudicii sănătății sau stării psiho-emoționale a persoanei vizate de ordonanța de protecție.

**Argumentele părților:**

În ședința instanței de apel avocatul Serghei Șteliman în interesele inculpatului Sergiu Postică a susținut apelurile înaintate și a pledat pentru admiterea acestora din motivele invocate, casarea sentinței contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă achitarea lui Sergiu

Postică, în măsura în care fapta penală a fost comisă de către inculpat în stare de extremă necesitate.

În ședința instanței de apel inculpatul Sergiu Postică a susținut poziția avocatului Serghei Șteliman ca fiind fondată.

În fața instanței de apel acuzatorul de stat în persoana procurorului Inga Pascari a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat, în condițiile în care soluția adoptată de către prima instanță este întemeiată și fondată.

**Aprecierea instanței de apel:**

***Verificând temeinicia argumentelor formulate de apelant și legalitatea verdictului contestat în raport cu materialele cauzei penale, ascultând opiniile participanților procesului penal, Colegiul penal consideră necesar de a respinge cererile de apel depuse, ca fiind nefondate, reieșind din următoarele considerente.***

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală, *sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate*.

Prin prisma art. 409 Cod de procedură penală, *instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declarația de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces*.

În limitele prevederilor arătate în alin. (1), *instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt şi de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.*

Conform art. 414 Cod de procedură penală, (1) instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. (2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este nefondat.*

În acest sens, Colegiul penal statuează că, apelul reprezintă o cale de atac sub aspect de fapt şi de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât şi în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces şi la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

*Chestiunile de fapt* asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță şi care prin apel se transmit instanței de apel sunt: *dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârşit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat şi în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală*.

La *chestiuni de drept* se referă cele ce țin de faptul: *dacă fapta întruneşte elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate şi hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate*.

Astfel, concluzia Colegiului rezultă din corectitudinea aplicării de către instanţa de fond pe parcursul judecării cauzei a normelor legislaţiei procesual-penale ce se referă la examinarea obiectivă, multilaterală şi completă a cauzei penale cu respectarea principiului nemijlocirii, oralității şi contradictorialității procesului penal (art. 314 Cod procedură penală); în limita învinuirii formulate în rechizitoriu (art. 325 alin. (1) Cod procedură penală); cu verificarea tuturor împrejurărilor de fapt şi constatarea certă a aspectelor de drept importante pentru justa soluționare a cauzei, printr-o cercetare amplă a probelor administrate pe caz, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinenții, utilității, veridicității, concludenții şi coroborării reciproce (art. art. 100-101 Cod procedură penală).

Analizând materialele cauzei, Colegiul constată că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, în baza unui ansamblu probator suficient, pertinent, concludent și coroborat, căruia i-a dat o apreciere conformă exigențelor art. 100–101 Cod de procedură penală.

Astfel, în mod întemeiat s-a reținut că inculpatul Sergiu Postică, cunoscând despre existența ordonanței de protecție emise la 26.06.2024 de Judecătoria Orhei, prin care îi era interzis să se apropie de victima violenței domestice și de locuința acesteia, la data de 01.07.2024 a încălcat în mod deliberat măsurile dispuse, deplasându-se la locuința indicată și preluând copilul minor.

Contrar susținerilor apelanților, Colegiul reține că existența laturii subiective a infracțiunii rezultă din ansamblul probelor administrate, inclusiv din înscrisurile ce confirmă aducerea la cunoștința inculpatului a ordonanței de protecție. Or, simpla negare a cunoașterii acesteia nu este suficientă pentru a răsturna prezumția rezultată din actele procedurale existente la dosar.

Colegiul penal menționează faptul că, prezenta cauza penală atât în instanța de fond cât și în instanța de apel a avut loc în procedură generală, totodată Colegiul ține a specifica că la soluționarea cauzei în procedura apelului, avocatul Serghei Șteliman în interesele inculpatului Sergiu Postică a susținut achitarea acestuia în

temeiul art. 390 alin. (1) pct. 5) Cod penal, adică în legătură cu existența unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei, și anume starea de extremă necesitate prevăzută la art. 38 Cod penal.

Drept urmare, constatând temeinicia concluziei judiciare referitor la fapta reținută în acțiunile lui Sergiu Postică cu încadrarea lor juridică corectă în aspectul legii penale, precum și ținând cont de limita celor operate în ordine de apel de către subiectul activ al infracțiunii care a pledat nevinovat prin prisma unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei, Colegiul conchide că deși în cadrul căii ordinare de atac a avut loc cercetarea judecătorească a probelor prin citire de către procuror totuși reține inoportunitatea expunerii asupra acesteia dat fiind că instanța de fond deja a apreciat-o în modul corespunzător iar la capitalul dat instanța de apel nu va opera o nouă viziune juridică, însușind-o pe deplin, urmând doar a respinge nemijlocit argumentul invocat de apelant - starea de extremă necesitate.

Aceasta deoarece, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010 statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În situația dictată, Colegiul penal găsește necesar de a respinge teza punctată de către partea apărării cu privire la faptul comiterii infracțiunii stare de extremă necesitate, reieșind din următoarele considerente:

Potrivit art. 38 Cod penal, *(1) Nu constituie infracţiune fapta, prevăzută de legea penală, săvîrşită în stare de extremă necesitate. (2) Este în stare de extremă necesitate persoana care săvîrşeşte fapta pentru a salva viaţa, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altei persoane ori un interes public* ***de la un pericol iminent care nu poate fi înlăturat altfel.*** *(3) Nu este în stare de extremă necesitate persoana care, în momentul săvîrşirii faptei, îşi dă seama că provoacă urmări vădit mai grave decît cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.*

Prin urmare, Colegiul penal reține faptul că starea de extremă necesitate se prezintă ca o ciocnire de interese ocrotite de legea penală şi apare în cazul în care legiuitorul admite sacrificarea valorii mai puţin importante în favoarea celei mai importante.

Sursele pericolului care amenință valorile sociale ocrotite de lege pot fi de diferită natură: cutremure, incendii, inundații, reacții manifestate de animale,

anumite stări ale organismului omului: foame, sete sau maladii, activități ale persoanei, săvârșite intenționat sau din imprudență.

Condițiile stării de extremă necesitate privitoare la pericolul social sunt:

- ✓ pericolul să fie iminent;
- ✓ pericolul să amenințe viața, integritatea corporală, sănătatea făptuitorului sau a altor persoane ori un interes public;
- ✓ să nu poată fi înlăturat decât prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală.

Prin pericol iminent se înţeleg situaţia, întâmplările, care pun în primejdie existenţa, integritatea cuiva sau a ceva, adică să fi ajuns pe cale să se producă.

Pericolul iminent este îndreptat împotriva valorilor sociale enumerate expres în lege: viaţa, *integritatea corporală, sănătatea persoanei, interesul public*.

Pericolul iminent se consideră inevitabil, dacă nu poate fi înlăturat altfel decât prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală.

Aderent, instanța de apel reține că condițiile acțiunii de salvare a valorilor sociale ocrotite de lege sunt:

- ➢ pericolul nu poate fi înlăturat decât prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală;
- ➢ ***<u>săvârșirea faptei prevăzute de legea penală a fost unicul mijloc, unica posibilitate de lichidare a pericolului</u>***;
- ➢ să nu cauzeze urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu ar fi fost înlăturat (alin. (3) art. 38).

Astfel, reieșind din cele menționate supra Colegiul penal ține a menționa faptul că acțiunile inculpatului pretins a fi comise în stare de extremă necesitate sunt perfect intangibile speței în condițiile în care acțiunile sale, comise în cadrul împrejurărilor enunțate, nu au dovedit inerența de a salva viața sau sănătatea copilului său de la un pericol iminent care nu putea fi înlăturat altfel.

Or, în sensul dat de către apelanți în ordine de apel nu au fost prezentate careva date obiective care ar susține într-adevăr această stare de extremă necesitate, iar chestiunea dată prin prezența la materialele cauzei a înscrisurilor medicale (*f.d. 117-118; 148*) nu influențează în nici un fel plasarea acțiunilor inculpatului în cadrul unei cauze care înlătură caracterul penal al faptei.

Aferent, Colegiul penal reține faptul că una din condițiile stării de extremă necesitate privitor la pericolul social constă în *săvârşirea faptei prevăzute de legea penală ca fiind unicul mijloc, unica posibilitate de lichidare a pericolului,* însă în prezenta speță apelanții în ordine de apel nu au dovedit imposibilitatea de a recurge la alte alternative în scopul pretins al salvării copilului vizat în speță, precum: *anunțarea imediată a organului de poliție sau serviciul ambulanță,* or aceste măsuri inițiale ar fi putut în esență dicta o potențială atenuare a acțiunilor sale dat fiind faptul că inculpatul a cunoscut cu certitudine că la 26.06.2024, de către

Judecătoria Orhei sediul Central (dosarul 2o/pr-20/2024) a fost recunoscut ca agresor, fiind emisă în acest sens ordonanța de protecție în privința lui Postică Angela, născută la*****, în calitate de victimă a violenței domestice, pe un termen de 15 de zile, cu stabilirea mai multor măsuri de protecție printre care obligarea lui Postică Sergiu, să nu se apropie de Postică Angela și de locuință actuală a acesteia situată în raionul ***** (ce aparține mamei Taran Claudia), la o distanță mai mică de 100 metri.

În aceste condiții, Colegiul reține că invocarea stării de extremă necesitate reprezintă o justificare formală, neîntemeiată pe date obiective, fiind insuficientă pentru a înlătura caracterul penal al faptei.

Referitor la argumentul privind lipsa probelor cu privire la apartenența locuinței, instanța de apel constată că acesta este lipsit de relevanță juridică, atât timp cât interdicția stabilită prin ordonanța de protecție viza locuința efectivă a victimei, identificată în mod concret, iar inculpatul s-a deplasat anume la această adresă.

De rând cu acesta, Colegiul penal ține a menționa că chestiunea abordată de apelat a constituit obiect de examinare inclusiv în cadrul urmăririi penale, unde la capitolul dat procurorul just a constatat că, argumentele invocate se rezumă doar la aprecierea unilaterală a circumstanțelor de fapt și de drept, neexistând careva temeiuri de a înceta urmărirea penală, or acest fapt va constitui nu altceva decât un impediment de realizare a obligației accentuate (*f.d. 98-99*), soluție ce nici nu a fost contestată.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că prima instanță în sentință corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului Postică Sergiu în comiterea infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ Cod Penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinenței, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Într-o altă ordine de idei, Colegiul penal constată că argumentele invocate în cererea de apel nu sunt temeinice, iar instanța de fond la capitolul susținerii probatoriului în vederea condamnării celui din urmă a oferit răspunsuri argumentate în acest sens, iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujniţa versus Moldova).

Astfel, Colegiul penal reiterează că, deși apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, ce prevede posibilitatea unei noi aprecieri a probelor administrate în fața primei instanțe, inclusiv și administrarea de noi probe, la caz se constată că apelantul nu a prezentat și nici nu a solicitat administrarea unor astfel de probe, iar *dezacordul acesteia cu aprecierea probelor administrate în primă instanță nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare*.

La acest capitol, Colegiul penal remarcă că potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel/recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Art. 6 din CEDO impune, în special, în sarcina „instanței" obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Ţărilor de Jos)

În lumina celor expuse, față de lucrul judecat de prima instanță, Colegiul penal constată o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele incriminate prin rechizitoriu inculpatului, astfel, fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Totodată, instanța de apel consideră, că verdictul instanței de fond cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de fond le-a expus în partea descriptivă a sentinței, echivalează cu o motivare conformă rigorilor şi exigențelor din art.6 CEDO.

În ceea ce privește individualizarea pedepsei, Colegiul apreciază că instanța de fond a aplicat în mod corect dispozițiile art. 61 și 75 Cod penal, stabilind o pedeapsă proporțională cu gravitatea faptei și cu persoana inculpatului. Pedeapsa aplicată, sub forma muncii neremunerate în folosul comunității, este una adecvată scopului legii penale, fiind suficientă pentru realizarea funcțiilor de constrângere, reeducare și prevenție.

Colegiul penal reține că nu au fost invocate și nici nu rezultă din materialele cauzei circumstanțe care să justifice intervenția instanței de apel asupra cuantumului sau naturii pedepsei aplicate.

Astfel încât, numindu-i inculpatului Sergiu Postică pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, instanța a ținut cont de personalitatea acestuia, lipsa cărorva circumstanțe atenuante/agravante; la locul de trai inculpatul Postică Sergiu se caracterizează satisfăcător (*f.d. 63*), la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află (*f.d. 65 și 67*), anterior a fost în conflict cu legea penală (*f.d. 68*).

În fine, instanța de apel constată că sentința atacată cuprinde o motivare amplă și coerentă, răspunzând exigențelor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fiind analizate toate aspectele esențiale ale cauzei.

În consecință, nefiind identificate erori de fapt sau de drept care să impună casarea sentinței, Colegiul penal va respinge apelurile declarate ca fiind nefondate și va menține hotărârea instanței de fond.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

**D E C I D E :**

Apelul avocatului Lazăr Vitalii în interesele inculpatului Sergiu Postică precum și apelul inculpatului Sergiu Postică declarate împotriva ***sentinței Judecătoriei Orhei, sediul Central din 30 ianuarie 2025*** în cauza lui Sergiu Postică se resping ca nefondate, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat în ședință de judecată publică la data de 21 aprilie 2026.

**Președinte de ședință,**
**Judecător** **Judecător** **Judecător**